

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 6 de setembre de 2023

El viatge a Mongòlia

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Aquest dilluns vaig arribar de Mongòlia. Voldria expressar reconeixement a tots els qui han acompanyat la meva visita amb la pregària i renovar la gratitud a les autoritats, que m'han acollit solemnement: en particular el senyor president Khürelsükh, i també l'expresident Enkhbayar, que m'havia fet la invitació oficial per a visitar el país. Penso amb alegria en l'Església local i en el poble mongol: un poble noble i savi, que m'ha demostrat molta cordialitat i afecte. Avui m'agradaria portar-vos al cor d'aquest viatge.

Podríeu preguntar: per què el Papa va tan lluny a visitar un petit ramat de fidels? Perquè és precisament allí, lluny dels focus, on sovint es troben els signes de la presència de Déu, el qual no mira les aparences, sinó el cor, com hem escoltat en el passatge del profeta Samuel (cf. 1Sa 16,7). El Senyor no busca el centre de l'escenari, sinó el cor senzill de qui el desitja i l'estima sense aparentar, sense voler destacar per damunt dels altres. I jo he tingut la gràcia de trobar a Mongòlia una Església humil però una Església feliç, que es troba al cor de Déu, i puc testimoniar-vos la seva alegria en trobar-se per alguns dies també en el centre de l'Església.

Aquesta comunitat té una història commovedora. Va sortir, per gràcia de Déu, del zel apostòlic —sobre el qual estem reflexionant en aquest període— d'alguns missioners que, apassionats per l'Evangeli, fa uns trenta anys van ser en aquest país que no coneixien. Van aprendre la llengua —que no és fàcil— i, encara que venien de nacions diferents, van donar vida a una comunitat unida i veritablement catòlica. De fet, aquest és el sentit de la paraula *catòlic*, que significa 'universal'. Però no es tracta d'una universalitat que homologa, sinó d'una universalitat que s'incultura. Això és la catolicitat: una universalitat encarnada, *inculturada*, que acull el bé allí on viu i serveix les persones amb qui viu. És així com viu l'Església: testimoniant l'amor de Jesús amb mansuetud, amb la vida abans que amb les paraules, feliç per les seves veritables riqueses: el servei del Senyor i dels germans.

Així va néixer aquella jove Església: a rel de la caritat, que és el millor testimoni de la fe. Al final de la meva visita vaig tenir l'alegria de beneir i inaugurar la Casa de la misericòrdia, primera obra caritativa sorgida a Mongòlia com a expressió de tots els components de l'Església local; una casa que és la targeta de visita d'aquells cristians, però que recorda a cada una de les nostres comunitats que han de ser casa de misericòrdia: és dir, lloc obert, lloc acollidor, on les misèries de cadascú puguin entrar sense vergonya en contacte amb la misericòrdia de Déu, que aixeca i guareix. Aquest és el testimoni de l'Església mongola, amb missioners de diferents països que se senten una única cosa amb el poble, feliços de servir-lo i de descobrir les belleses que ja hi ha. Perquè aquests missioners no van anar allí a fer proselitisme, això no és evangèlic, van anar allí a viure com el poble mongol, a parlar la seva llengua, la llengua de la gent, a adoptar els valors d'aquell poble i predicar l'Evangeli en estil mongol per a anunciar en aquella cultura l'Evangeli.

Jo he pogut descobrir també una mica d'aquesta bellesa coneixent algunes persones, escoltant les seves històries, apreciament la seva cerca religiosa. En aquest sentit, estic agraït per l'encontre interreligiós i ecumènic de diumenge passat. Mongòlia té una gran tradició budista, amb moltes persones que en el silenci viuen la religiositat de manera sincera i radical, a través de l'altruisme i la lluita contra les seves passions. Pensem en quantes llavors de bé, des del que està més amagat, fan brollar el jardí del món, i en canvi habitualment només sentim el soroll dels arbres que cauen! I a la gent, també a nosaltres, ens agrada l'escàndol: "Mira quina barbaritat, ha caigut un arbre, i quin soroll que ha fet!" "Però tu no veus el bosc que creix cada dia?", perquè el creixement és en silenci. És crucial saber veure i reconèixer el bé. Sovint, però, apreciem els altres només en la mesura en què es corresponen a les nostres idees, però hem de veure aquell bé. I per això és important, com ho fa el poble mongol, orientar la mirada cap amunt, cap a la llum del bé. Només d'aquesta manera, a partir del reconeixement del bé, es construeix el futur comú. Només valorant l'altre se l'ajuda a millorar.

He estat en el cor d'Àsia i m'ha fet bé. Fa bé entrar en diàleg amb aquell gran continent, acollir els missatges, conèixer la saviesa, la manera de mirar les coses, d'abraçar el temps i l'espai. M'ha fet bé trobar el poble mongol, que custodia les arrels i les tradicions, respecta els ancians i viu en harmonia amb l'ambient: és un poble que mira al cel i sent la respiració de la creació. Pensant en les extensions il·limitades i silencioses de Mongòlia, deixem-nos estimular per la necessitat d'ampliar els confins de la nostra mirada, si us plau: ampliar els confins, mirar àmpliament i amunt, mirar i no caure presoners de les petiteses, ampliar els confins de la nostra mirada per a poder veure el bé que hi ha en els altres i poder ampliar els nostres horitzons i també dilatar el nostre cor per a entendre, per a ser a prop de cada persona i cada civilització.